

M k.:

Vyřízení spisu.

Četníci na...ské stanici spokojeně si oddechli, když senát krajského soudu v P. odsoudil Matěje Nedvěda pro krádež zvěře. Naměřil mu důkladnou dávku, pětiměsíční těžký žalář.

Nedvěd dlouho řádil v honebních revírech v obvodu místní i sousední četnické stanice. Kladl sice pouze oka, ale i tak nadělal velkých škod; ukořistil dokonce i několik kusů srnčí zvěře. Ale více než tyto škody zlobila četníky

Nedvědova smělost, skoro drzost. Nakladl oka do každé křoviny i těsně vedle silnic a cest, ba i do plotů městských zahrad, kam v zimě zalézali zajíci i koroptve. Každé chvíle přiběhl na stanici revírní hajný nebo i některý rolník a přinesl celý svitek drátěných i žiněných ok zaječích i srnčích, která nasbíral okolo polí. Četníci chodili na obchůzky sklíčení, mrzuti, byli občanům již málem pro smích. Vždyť skoro každý věděl, že tuto neplechu provádí Nedvěd a četníci ne a ne ho dopadnout. Číhali na něho, v jeho bytě vykonali několikrát domovní prohlídku, ale vše marně. Nedvěd byl jako úhoř, vždy všude obratně proklouzl a četníkům se jen vysmíval.

Neříká se však nadarmo: »Potud se chodí se džbánem pro vodu, až — se s ním jde také pro pivo.« A tak došlo i na Nedvěda. Řádil, řádil až dořádil. Jednou se přece stalo, že byl přistižen při činu jak v noci nesl z lesa uškrceného srnce. A hned mohl se počítat mezi »státní zaměstnance«. Poseděl si několik týdnů ve vyšetřovací vazbě, ale pak byl propuštěn a vyčkával hlavní přelíčení na svobodě. To četníky dopalovalo, ale konec konců byli rádi, když po Nedvědově odsouzení vy počítali, že bude sedět ještě přes posvícení. Ne proto, že mu přáli, aby měl tento svátek pokažený, ale proto, že se vždy chlubil, že o posvícení musí mít dostatek zaječí pečinky. A zásoboval i jiné — posvícení je posvícení!

Naši šedokabátníci tedy se těšili, že o posvícení bude v revírech pořádek. Nebylo proto divu, když jednoho dne, otevřevši došlou poštu, začali všichni na stanici zařadění četníci — velitele nevyjímaje — klít, až se okna třásla; Nedvěd žádal totiž o odklad nástupu trestu na dobu dvou let. Prosbu odůvodňoval neutěšenými majetkovými i rodinnými poměry. Udával, že má malé dítě, staré osm měsíců a že jeho manželka nemůže se proto věnovati žádné výdělečné činnosti, musíc je opatrovati. Kdyby musil nastoupit trest ihned, rodina by se ocitla ve velké bídě; až dítě trochu povyroste, bude prý jinak.

»Já ti dám dítě!« zaláteřil velitel stanice, »raději řekni přímo, že tě zde drží posvícení.«

Ostatní četníci mu přisvědčovali. Ale co naplat, krajský soud žádal o vyšetření správnosti jeho údajů, tedy případ musil se vyšetřit. Šli na to strážmistři Smutný a Filípek. Velitel stanice i jejich druzi kladli jim na srdce, aby vše řádně vyšetřili, že jako tento, to posvícení...

Oba přisvědčili a vyšli z kasáren.

»Podívejme se, takový darebák, krade zvěř jako straka střepy a nyní nechce sedět,« bručel Filípek.

»Však tam půjde, dáme mu odklad,« konejšil ho Smutný.

»Tak tak, to by byl pěkný pořádek; zlobil nás dobrá dvě léta, k vůli němu jsme mrzli

kolik nocí v závějích, a nyní mu dělat nějaké milosti.«

»Že prý má malého čaparta; snad nechce, aby ho nyní živil stát! Kdo pak za to může, že sám je lump, snad nemyslí, že když má dítě, že nemusí do báně; i kdepak ptáčku, na to jsi měl pamatovat dříve. A ostatně, vždyť co dostal za zvěř, všecko prokarbanil. Mohl aspoň něco ušetřit. My s ním nebudeme dělat dlouhé cavyky, půjde za mříže a basta!«

Za stálého mudrování došli k Nedvědovu obydlí. Cestou uviděli i Nedvěda, tloukl na silnici štěrka. Zdravil je s přehnanou zdvořilostí.

»Cítí, že to jde do tuhého. Jen se klaň, je ti to starého čerta platno, neslevíme ti ani chlup,« zasykl Filípek.

Nedvědová je plaše přivítala. Na ruce chovala malé děvčátko, které žvýkalo kousek černého chleba. A když četníci začali, proč k ní přišli, dala se do pláče. Sotva mohla mluvit.

»Já vím, že náš táta je darebák, ale bude-li muset do žaláře, obě umřeme hladem. Je to náš živitel, já od dítěte nemohu jít na výdělek.«

»Za dvě léta také bude vaším živitelem, nic se tím nezmění,« zabručel Smutný.

»To je pravda, ale pak budu moci vzít dítě s sebou do práce. Bude se okolo mne batolit. Ale co dnes? Co s ním mohu dělat? Nemám nikoho, kdo by je v mé nepřítomnosti opatroval.« —

Když četníci od ní odcházeli byli rozbručeni jako staré varhany.

»Nu, co myslíš, půjde sedět? Nebudeme ho chránit, pytláka,« začal Filípek.

»Hm, což o to; pytláka, ale soud žádá případ řádně vyšetřit. A víš, co povídá jeden paragraf naší služební instrukce? Co je naší hlavní čtností?«

»No pravda, povídá něco o pravdivosti, ale, sakra, vždyť zde jde o notorického darebáka, o člověka nebezpečného cizímu majetku. Nikdo pak s ním nevydrží, bude-li jen trochu pardo nován.«

»Na to soud se neptá, ten chce vyšetřit jeho majetkové, výdělkové a rodinné poměry,« řekl Smutný. Více nemluvil, neboť v duchu uviděl několik obrazů; na jednom byl zlotřilý Nedvěd, kladoucí oka na zvěř, na druhém zase usouzená žena s malým děvčátkem, žvýkajícím kůrku chleba. Zdálo se mu, že na něho upírá svá modrá nevinná očka. A když se roz-

---

Doporučte odebrání časopisu

»BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA«

obecním úřadům pro samosprávnou policii.

---

hodoval, jak má Nedvědovu žádost vyřídit, uviděl ještě další obraz; tento byl nejjednodušší, byl na něm jako had stočený paragraf a vedle něho sedmnáctka.

Byl hned rozhodnut a zapomněl i na usouzenou ženu, na udivená očka dítěte, na potměšilého pytláka i na jeho řádění v revírech.

A když se vrátil na stanici, napsal na spis: »Výživa Nedvědové i její dcery závisí na Nedvědově pracovním příjmu; nastoupí-li trest žaláře, bude ohrožena a obě se ocitnou v bídě.«

A o posvícení byl pytlák Nedvěd na svobodě a strážmistr Smutný ve službě; hlídal, nejde-li Nedvěd pytláčit. Mk.